

Beste mensen,

Bidden is een gesprek met God aangaan. Het lijkt alsof er een grote afstand is tussen de heilige God en ons mensen. God is als het ware van een andere wereld. Als we bidden willen we de afstand overbruggen, we zoeken naar de goede omgangsvorm om Hem te bereiken. Mijn vader zette zijn pet af als hij ging bidden. Joodse mannen bedekken juist hun hoofd. Als we met God in contact willen komen worden plechtige handelingen verricht. We sluiten de ogen en vouwen de handen, we willen ons concentreren en wat afleidt buitensluiten. Anderen bidden met opgeheven handen. Er zijn er die knielen of de schoenen uitdoen, ze wassen de handen. Het zijn tekenen van eerbied. Alsof wij uit onze dagelijkse beslommingen treden als we God willen benaderen. Een gebed is het gesprek met God aangaan, Die ver weg lijkt, maar we willen Hem bij ons leven betrekken. Ondanks dat we geloven dat Hij in de hemel is, geloven we dat Hij dichtbij kan zijn. In plechtige gebeden wordt God vaak met Gij aangesproken. De Joden hebben schroom om Hem bij Zijn naam te noemen.

Een gebed heeft ook iets vertrouwelijk.

Abraham sprak vertrouwelijk met God (Genesis 18). God en Mozes gingen vertrouwelijk met elkaar om, als vrienden (Exodus 33:11). Afstandelijkheid en eerbied kunnen beletten dat je niet vrijuit durft te zeggen wat je op je hart hebt, en daar dient een gebed denk ik juist voor. Als we bidden: onze Vader in de hemel, wijst de hemel op afstand, maar onze Vader op de nabijheid, verwantschap, wij zijn familie van elkaar. Hij is onze Vader, Abba. Een gebed kan ons bewust maken dat God en mensen bij elkaar horen. Bidden is juist vrijuit spreken, we hoeven voor God niets achter te houden, ons niet te verbergen.

In een gebed kan eerbied en respect zijn, het bewustzijn dat er een afstand is tussen ons mensen en God. Maar het belangrijkste is dat we weten en mogen vertrouwen dat Hij met ons verbonden wil zijn, we mogen onze mond opendoen (Psalm 81).

Een goede Sabbat gewenst,
Roel Dijk